

για το μύθο περί ισλαμοποίησης

Για ποια κατάσταση μιλάμε ;

Τον τελευταίο χρόνο έχει παρατηρηθεί έντονα αυξημένη, σε σχέση με τα προηγούμενα χρόνια, η μεταναστευτική κίνηση στον ελλαδικό χώρο από περιοχές με πόλεμο και φτώχεια. Όσοι/ες την γλύτωσαν από το θάνατο και την εξαθλίωση, αρχικά στον τόπο διαμονής τους και έπειτα στην διαδρομή τους (π.χ. πνιγμοί στο αιγαίο) έχουν εγκλωβιστεί στην Ελλάδα στην προσπάθειά τους να φύγουν προς την βόρεια Ευρώπη. Το γεγονός αυτό λειτούργησε ως μια “χρήσιμη” αφορμή για να ενεργοποιηθούν και να διεκδικήσουν εκ νέου σταθερότερη θέση στο δημόσιο λόγο, ρατσιστικά αντανακλαστικά, είτε στην ακραία τους μορφή, είτε καλυμμένα πίσω από ένα προοδευτικό μανδύα.

Φυσικά, πιστοί στο ρόλο τους, η εκκλησία και διάφορες θρησκευτικές, πατριωτικές, εθνικιστικές οργανώσεις ανέλαβαν το ρόλο του μεσολαβητή της ακραίας αυτής μορφής διάχυσης ρατσιστικού οχετού. Με πρόσχημα την ισλαμοποίηση και με την καθοδήγηση του Άνθιμου και λοιπού παπαδαριού στήνουν μια καμπάνια με φιέστες ρατσιστικού – εθνικιστικού παραλήρηματος. Με αφορμή τα κτυπήματα του ISIS στην Ευρώπη και επικαλούμενοι την αλλοίωση των εθνικών και θρησκευτικών ιδεών και αξιών, πιστοί στο δόγμα «πατρίς, θρησκεία, οικογένεια» ξερνούν το μισαλλόδοξο οχετό τους, εκφράζοντάς τον με πράξεις όπως οι αντιμεταναστευτικές συγκεντρώσεις σε κέντρα πόλεων και χωριών ή έξω από στρατόπεδα συγκέντρωσης και χώρους εγκατάστασης μεταναστών. Αυτό το κλίμα φόβου και η ταμπέλα του “ανεπιθύμητου -άρα και επικίνδунου- άλλου” οδηγεί αναπόδραστα αφενός στο να βιώνουν οι μετανάστες μια μόνιμη απειλή να υποτάσσονται στρεφόμενοι για προστασία στο κράτος και στα γκέτο στρατόπεδα που το κράτος τους προορίζει και αφετέρου στο να αναπτύξουν περαιτέρω τη δράση τους οι ακροδεξιές συμμορίες και να επιτίθενται τόσο σε μετανάστες όσο και σε κινηματικές δομές και χώρους αγωνιζόμενων κομματιών.

Όμως, τι φοβούνται όλοι αυτοί ;

Παράλληλα με αυτό το κλίμα, εκφράζεται και ένας “προοδευτικός” ρατσισμός με διάφορες μορφές και επιχειρήματα. Αρχικά, υπάρχουν αυτοί που θεωρούν τον εαυτό τους μέρος ενός αφηρημένου «ευρωπαϊκού πολιτισμού με δημοκρατικές αξίες και προοδευτικές αντιλήψεις», ο οποίος εκτιμούν ότι θα υποβαθμιστεί από την «κατώτερη κουλτούρα» που φέρνουν οι μετανάστες. Σοκάρονται από τις μαντίλες και τη θέση της γυναίκας στις αραβικές χώρες, αδιαφορώντας για το ότι στην «πολιτισμένη» Ευρώπη του σήμερα 1 στις 3 γυναίκες πέφτει θύμα (ενδοοικογενειακής και μη) βίας, ενώ κάθε πλευρά της κοινωνικής και επαγγελματικής μας ζωής διαπνέεται από το λόγο και τις κοινωνικές κατασκευές της πατριαρχίας. Είναι οι ίδιοι που αγανακτούν με τον «ισλαμικό φονταμενταλισμό», την ίδια ώρα που αδιαφορούν και αδρανούν για τους δικούς τους ταλιμπάν της ορθοδοξίας, με τα κηρύγματα μίσους (απέναντι σε ομοφυλόφιλους, τρανς, μετανάστες κλπ) και για τις χριστιανικές (ω! τι έκπληξη) εκκαθαρίσεις και σφαγές (π.χ. Σρεμπρένιτσα) των τελευταίων δεκαετιών στα Βαλκάνια (στις οποίες συμμετείχαν και έλληνες, είτε ως επίσημο κράτος είτε παραστρατιωτικά). Βέβαια αυτοί οι «ευρωπαίοι πολίτες» δεν έχουν κανένα πρόβλημα όταν οι «απολίτιστοι» μετανάστες αποτελούν φτηνά εργατικά χέρια και συνδράμουν στην ανάπτυξη της οικονομίας της ευρωπαϊκών χωρών. Η υποκρισία του ευρωπαϊκού πολιτισμού φαίνεται όταν στήνει καμπάνιες και δημιουργεί επιτροπές και παγκόσμιες μέρες μνήμης κατά των διακρίσεων πάσης φύσεως ενώ δολοφονεί μετανάστες στα σύνορα· όταν δακρύζει για τα θύματα του ολοκαυτώματος αλλά στήνει φράχτες και στρατόπεδα συγκέντρωσης· όταν υπόσχεται τη

μέλλουσα ευημερία των υπηκόων της αλλά διαλύει τις εργασιακές τους σχέσεις. Πολλοί από τους παραπάνω «προοδευτικούς» εκφράζουν φιλανθρωπικά αισθήματα, δίνοντας ρούχα και τρόφιμα σε πρόσφυγες, με την προϋπόθεση όμως το πρόβλημα να είναι μακριά τους. Με πρόσχημα την βοήθεια στους μετανάστες στήνεται ένα φιλανθρωπικό πανηγύρι με τη συμμετοχή των ΜΚΟ και διάφορων κρατικών φορέων (που παίρνουν τεράστια κονδύλια από την Ε.Ε.), οι οποίες στήνουν την επιχειρηματικότητά τους και πλουτίζουν, χρησιμοποιώντας τους μετανάστες και προσφέροντας «ανθρωπιά». Ταυτόχρονα, ενώ το κράτος υποστηρίζει (για δικό του συμφέρον) ένα «lifestyle» ελεγχόμενης φιλανθρωπίας από τη μία, ποινικοποιεί τις σχέσεις ντόπιων και μεταναστών από την άλλη, ιδιαίτερα όταν αυτές γίνονται σχέσεις εμπιστοσύνης και αλληλοβοήθειας, υπό τον φόβο ότι θα γίνουν εστίες αγώνα και αντίστασης. Από αυτή την κατάσταση δεν θα έλειπε και ο κλασικός ο μαλάκας ο έλληνας, που τρίβει τα χέρια του και εκμεταλλεύεται επίσης την όλη κατάσταση για να γεμίσει τις τσέπες του, με απίστευτες υπερχρεώσεις προϊόντων και υπηρεσιών στους μετανάστες. Εδώ να πούμε ότι σίγουρα δεν παραβλέπουμε ούτε κατακρίνουμε κινήσεις ντόπιων που προσφέρουν ανιδιοτελώς, με αίσθημα αλληλεγγύης προς τους μετανάστες, βάζοντάς τους ακόμα και στα σπίτια τους.

Ακόμα, υπάρχει ο φόβος ότι ανάμεσα στα κύματα μεταναστών κρύβονται επικίνδυνοι τζιχαντιστές που μπορούν να σκορπίσουν το θάνατο, όπως συνέβη στο Παρίσι και τις Βρυξέλες. Οι «δημοκράτες και πολιτισμένοι» Ευρωπαίοι συγκλονίζονται (εκφράζοντας υποκριτική αλληλεγγύη μέσω κοινωνικών δικτύων στο ίντερνετ) όταν τα κτυπήματα του ISIS συμβαίνουν σε ευρωπαϊκές πόλεις, ποτέ όμως όταν οι επιθέσεις γίνονται στην Ασία (π.χ. Πακιστάν, Ισλαμπούλ). Ξεχνούν επίσης να συγκλονιστούν με τους δικούς τους στρατούς και μισθοφόρους, οι οποίοι ως «ειρηνευτικές δυνάμεις που μεταφέρουν δημοκρατικές αξίες» σκορπούν το θάνατο σε χώρες της Ασίας και της Αφρικής. Με φτηνή δικαιολογία την αυτόαναγόρευσή τους σε «νόμιμα πολιτισμένα» κράτη και μέσω των ευρύτερων ενώσεών τους (Ε.Ε., ΝΑΤΟ κλπ) δημιουργούν συρράξεις ή εξοπλίζουν και χρηματοδοτούν εμφυλίους πολέμους (στην τελική ας μην ξεχνάμε πού φτιάχτηκαν τα όπλα που κρατούν οι τζιχαντιστές.) Όμως, η συντριπτική πλειονότητα των προσφύγων είναι άμαχοι που αρνούνται να συμμετάσχουν στους πολέμους των περιοχών αυτών και ψάχνουν μια καλύτερη ζωή.

Τι υπάρχει πίσω από όλα αυτά ;

Είναι φανερό ότι είναι σε εξέλιξη μια μεγάλη περιφερειακή σύγκρουση με παγκόσμιες διαστάσεις για το γεωπολιτικό (ξανα) μοίρασμα της περιοχής. Η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση για άλλη μια φορά αναδεικνύει αντικρουόμενα συμφέροντα του κεφαλαίου. Το αποτέλεσμα της μοιρασιάς αυτής και είναι πάλι το αιματοκύλισμα και ο ξεριζωμός των αμάχων. Ωστόσο, τα κράτη θέλουν να χωρίσουν τους ξεριζωμένους σε κάποιους καλούς πρόσφυγες και σε πολλούς κακούς μετανάστες, βαφτίζοντας «μετανάστες» εκείνους που έρχονται από περιοχές με μη αναγνωρισμένους πολέμους. Ας μην ξεχνάμε όμως, ότι η πείνα και η φτώχεια είναι μια άλλη όψη (οικονομικού) πολέμου. Οι οικονομίες όλου του πλανήτη είναι υποταγμένες σε ενιαίους κανόνες παραγωγής για την παγκόσμια αγορά· κάθε χώρα πρέπει να ειδικεύεται στην παραγωγή κάποιων αγαθών για το παγκόσμιο εμπόριο και να εισάγει όλα τα υπόλοιπα. Όταν όμως αυτός ο τρόπος παραγωγής μπαίνει αναπόφευκτα σε κρίση κεφαλαίου, αυτοί που περισσεύουν πετιούνται στο περιθώριο ανεξάρτητα από το φύλο, το χρώμα και την εθνικότητά τους.

Έτσι λοιπόν, όταν τα αδιέξοδα του καπιταλισμού επιβάλλουν να μοιράζονται πλέον τα ψίχουλα της πίτας σε όλο και λιγότερους, επαναλαμβάνεται όλο και συχνότερα η γνωστή αφήγηση: «Οι μετανάστες άνθρωποι είναι και αυτοί, αλλά δεν χωράμε όλοι και οι δουλειές δεν φτάνουν για όλους. Πώς θα ζήσουν; Θα κλέβουν; Το ίδιο το κράτος μας είναι υπερχρεωμένο, τα νοσοκομεία μας ούτε γάζες δεν έχουν, εμείς καλά καλά δεν έχουμε να φάμε, δεν πρέπει πρώτα να δούμε πώς θα ζήσουμε εμείς οι Έλληνες;». Στα αυτιά μας, η αφήγηση αυτή εκπροσωπεί την κλασική πρακτική της κυριαρχίας που καθιερώνει ψεύτικους διαχωρισμούς μεταξύ των εκμεταλλεζόμενων και θέτει ως προμετωπίδα την εθνική έναντι της ταξικής ταυτότητας. Για να είμαστε ξεκάθαρες, η δική μας μοίρα ως άνεργες, επισφαλώς εργαζόμενες, ανασφάλιστες, άστεγες, υπερχρεωμένες σε τράπεζες και άλλους μη θεσμικούς τοκογλύφους, τίθεται δίπλα και όχι απέναντι από τη μοίρα των μεταναστριών που βρίσκονται εδώ. Η θέση μας ως (ντόπιες και μη) εκμεταλλεζόμενες είναι κοινή και μπορεί να ανατραπεί μόνο με κοινότητες αγώνα, μακριά από λογικές κανιβαλισμού, ενάντια στους γενεσιουργούς λόγους της κοινής μας εξαθλίωσης.

Όμως τον πόλεμο τον ζούμε κάθε μέρα και εδώ.

Σαν ανοικτή συνέλευση αγώνα άνω πόλης βλέπουμε τους εαυτούς μας μέσα σε ένα κομμάτι κόσμου που αγωνίζεται, δείχνοντας αλληλεγγύη στους μετανάστες μέσα από το στήσιμο δομών και διαδικασιών αγώνα και δημιουργώντας σχέσεις μαζί τους. Αυτό το κάνουμε, όχι από συμπόνια σαν να είμαστε ανώτεροι, αλλά γιατί στο πρόσωπο τους αναγνωρίζουμε την δική μας ήττα μέσα από τους αγώνες τους και τους κοινούς μας αγώνες τη δική μας ελπίδα. Ταυτόχρονα αγωνιζόμαστε ενάντια στους εκμεταλλευτές των ζωών μας, τους υπαίτιους των προβλημάτων που αντιμετωπίζουμε και δημιουργούς των πολέμων και της κρίσης που βιώνουμε, της μετανάστευσης, της ανεργίας, της υποβάθμισης των εργασιακών μας δικαιωμάτων, της φτώχειας και του αποκλεισμού μας από περίθαλψη, εκπαίδευση κλπ.

Συγκέντρωση - Μικροφωνική
Σάββατο 18/06, στις 12:00
Άθωνος με Ολυμπιάδος

ενάντια στο μύθο περί ισλαμοποίησης
και κάθε ρατσιστικό
και εθνικιστικό παραλήρημα

Ανοιχτή Συνέλευση Αγώνα Άνω Πόλης
πλατεία Κουλέ-Καφέ – λεωφορείο 23 | ανοικτή συνέλευση κάθε Τρίτη 20:30